

Сотник.

І як барвінок зацвіте...

Настя.

То я й барвінок позриваю.

Сотник.

А од весільля не втечеш!

Настя.

Ба ні, втечу, та ще й заплачу. (Плече.)

Сотник.

Дуриа ти, Насте, як я бачу:
І посьміять ся не даси!
Хиба не бачиш? я жартую.
Піди лиш, скрипку прииеси,
Та з лиха гарио потаицюєш,
А я заграю.

Настя.

Добре, тату!
(І веселсьнка шасьт у хату.)

Сотник.

Ні, трохи треба подождать!
Воно б то так, та от-що, брате,
Літа не ждуть, літа летять;
А думка проклята марою
До серця так і приросла.
— А ти вже й скрипку принесла?!
Яку-ж ми вчистимо з тобою?

Настя.

Е иї, стрівайте, цур не грать!
А то не буду й таицювать,
Поки барвінку не иарву,
Та не уквітчаюсь. Я зараз!
(Іде недалечко, рве барвінок, квітчветь-ся і співве.
Сотник налагожує скрипку.)

Сотник.

Отже одиа вже й увірвалась;
Стривай, і другу увірву.